

Sygn. akt III RC 122/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: SSR Sławomir Polak

Protokolant: stażysta Urszula Gałązka

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2018 r. w Biskupcu na rozprawie sprawy

z powództwa małoletnich H. G. i Z. G.

reprezentowanych przez przedstawicielkę ustawową N. Z.

przeciwko M. G.

o alimenty

I. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz małoletniej H. G. kwotę po 500 (pięćset) złotych miesięcznie tytułem alimentów, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca do rąk matki małoletniego dziecka – N. Z., wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek raty, poczynając od października 2018 r.;

II. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz małoletniego Z. G. kwotę po 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych miesięcznie tytułem alimentów, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca do rąk matki małoletniego dziecka – N. Z., wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek raty, poczynając od października 2018 r.;

III. wyrokowi w pkt I i II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

IV. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

V. nie obciąża pozwanego kosztami sądowymi.

Sygn. III RC 122/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 października 2018 r. N. Z. działająca w imieniu małoletnich H. G. i Z. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. G. alimentów w kwocie po 700 zł miesięcznie płatnych do rąk matki małoletnich.

Uzasadniając żądanie pozwu pełnomocnik przedstawicielki ustawowej podnosił, iż pozwany jest ojcem małoletnich, wyprowadził się ze wspólnie zajmowanego lokalu w połowie kwietnia 2018 r. i rozpoczął prowadzenie oddzielnego gospodarstwa domowego. Jednocześnie pełnomocnik argumentował, że to jedynie na przedstawicielce ustawowej spoczął cały obowiązek utrzymania dzieci, zaś ich potrzeby oszacował na kwotę ok 1935 zł (pozew, k. 1-2, 36-37).

Pozwany pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy nie stawił się na nią oraz nie zajął stanowiska na piśmie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. G. (urodzona (...)) oraz Z. G. (urodzony (...)) są dziećmi M. G. i N. Z..

N. Z. utrzymuje się z prac dorywczych, zbieractwa i pomocy rodzicom w domu. Korzysta ona także z pomocy rodziców i swojego obecnego partnera. Nie ma ona żadnego innego źródła utrzymania. Z prac dorywczych osiąga dochód około 600 złotych. Ma ona zadłużenie w (...) SA w wysokości 1600 złotych na okres około roku czasu. Rodzice pomagają jej dając pieniądze lub kupując coś dla dzieci. Wcześniej N. Z. pracowała na stażu w hurtowni (...) z wynagrodzeniem 970 złotych miesięcznie.

Dzieci stron są zdrowe. Nie cierpią na żadne przewlekłe schorzenia. H. chodzi do szkoły do W.. Z uwagi na konieczność dowożenia córki do autobusu lub bezpośrednio do W., przedstawicielka ustawowa wydaje na paliwo kwotę ok 300 do 400 złotych. Koszty związane ze szkołą to składki w wysokości 140 złotych na semestr. Na odzież dla dzieci przedstawicielka ustawowa wydaje około 300 złotych na dwójkę dzieci miesięcznie. Jest ona zadłużona. Środki czystości to koszt około 80 złotych na jedno dziecko. Wydała na kurtkę 70 złotych, a na buty 70 złotych, rękawiczki i szalik za 20 złotych komplet dla każdego dziecka. Przybory do szkoły to koszt 20 złotych miesięcznie. Na wyżywienie przedstawicielka ustawowa wydaje ok 150 zł na dziecko. Na córkę wydaje około 500 złotych miesięcznie.

Koszt utrzymania syna to też około 700 złotych miesięcznie z uwagi na konieczność zakupu Pampersów.

N. Z. mieszka z obecnym partnerem u niego w domu. Płaci matce partnera za wynajmowanie mieszkania 900 złotych miesięcznie plus opał. Obecnie nie płaci należności z uwagi na brak środków. Pomędzy stronami nie była zawierana żadna umowa. Na opał wychodzi 600 złotych za cały sezon. Rodzice pozwanego dali przedstawicielce ustawowej kwotę 2400 złotych dla wnuków.

Pozwany nie interesuje się dziećmi, nie utrzymuje z nimi kontaktu oraz nie łoży na utrzymanie (przesłuchanie w charakterze strony, k. 40-41)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dołączone do akt sprawy dokumenty, których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony, w związku z czym nie zachodziła konieczność prowadzenia postępowania w tym zakresie, a także w oparciu o zeznania złożone przez przedstawicielkę ustawową.

Zdaniem Sądu także zeznania złożone przez N. Z. wskazują na ich spontaniczność i prawdziwość. Co prawda oczywistym jest, iż cechują je pewne subiektywne oceny dokonywane przez stronę, to jednak po pierwsze nie stanowią one większości, zaś po drugie, Sąd nie jest nimi związany.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zdaniem Sądu zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Na wstępie należy podnieść, iż niestawiennictwo pozwanego na rozprawie oraz brak odpowiedzi na pozew nie obliguje automatycznie Sądu do uznania za prawdziwe twierdzeń zawartych w pozwie. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo. Uznanie przez sąd, zgodnie z przepisem art. 339 § 2 k.p.c., za prawdziwe twierdzeń pozwu nie zwalnia sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na tych twierdzeniach, ze stanowiska przepisów prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968/8-9/142, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72 LEX nr 7094, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 czerwca 1997 roku, I CKU 87/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142, Prok.i Pr.-wkł. (...)).

Stosownie do treści art. 128 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (k. r. i o.) obowiązek alimentacyjny, jest to obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania, obciąża krewnych w linii prostej.

Obowiązek utrzymania i wychowania dzieci ciąży przede wszystkim na jego rodzicach. W sprawie niniejszej przesłanką obowiązku alimentacyjnego jest niezdolność dziecka do samodzielnego utrzymania wynikająca z jego wieku.

Zgodnie z treścią art. 133 §1 k.r. i o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Wykładni przepisu powołanego artykułu należy dokonywać przez pryzmat art. 96 k.r. i o., zgodnie z którym rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotowywać je należycie do pracy dla dobra społeczeństwa odpowiednio do jego uzdolnień.

Mając na względzie treść obu powołanych przepisów należy stwierdzić, że rodzice winni dzielić się z dzieckiem nawet najskromniejszym uzyskanym dochodem. Ponadto, jak trafnie podkreślił Sąd Najwyższy, spoczywający na rodzicach obowiązek dostarczania dziecku środków utrzymania i wychowania trwa dopóty, dopóki dziecko nie zdobędzie możliwości samodzielnego utrzymania się stosownie do swoich uzdolnień, predyspozycji, kwalifikacji zawodowych, czyli do chwili usamodzielnienia się i to niezależnie od osiągniętego wieku.

Przepis art. 135 §1 k.r. i o. stanowi, że zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie pozwany winien jest niewątpliwie partycypować w utrzymaniu swoich dzieci.

Podkreślenia wymaga jednak zdaniem Sądu fakt, iż przedstawicielka ustawowa nie przedstawiła na poparcie swych twierdzeń w zakresie potrzeb małoletnich żadnych dowodów, zaś z jej przesłuchania w toku rozprawy wynika wyraźnie, iż kwoty po 700 zł na każde z dzieci jaka wskazana została w pozwie są kwotami zawyżonymi. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia choćby fakt, iż wszystkie wydatki deklarowane przez przedstawicielkę ustawową na rzecz córki oscylują wokół kwoty 500 zł miesięcznie. Także wyliczenie wydatków na rzecz małoletniego Z. G. jakie zadeklarowała przedstawicielka ustawowa, pozwala na ich zamknięcie kwotą ok. 700 zł wraz z wyżywieniem.

W związku z powyższym należało uznać, iż koszty jakie ponosi przedstawicielka ustawowa w związku z wiekiem dzieci, wskazują na konieczność czynienia przez pozwanego nakładów, jednak nie w kwocie żądanej w pozwie. Podkreślić przy tym należy, iż zaspokajane mają być podstawowe potrzeby dziecka i to oboje rodzice powinni przyczynić się do tego, a nie tylko jedna ze stron. Co prawda nie sposób nie dostrzec przy tym, iż to N. Z. jest o wiele bardziej zaangażowana w wychowanie córek, to jednak rola pozwanego nie może być ograniczona tylko i wyłącznie do łożenia środków finansowych we wskazanej przez nią wysokości. Oczywistym jest, iż dzieci z uwagi na swój wiek i rozwój będą wymagać coraz to większych wydatków, niemniej jednak nie można przyjąć, iż wydatki takie ponoszone będą przez nią każdego miesiąca, zaś w sytuacji gdyby kwota alimentów okazała się w przyszłości zbyt niska wobec potrzeb dzieci, przedstawicielka ustawowa będzie mogła złożyć powództwo o ich podwyższenie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w oparciu o powołane przepisy, przy uwzględnieniu usprawiedliwionych potrzeb dzieci, Sąd uznał, że kwoty odpowiednio po 500 i 450 złotych miesięcznie tytułem alimentów na rzecz małoletnich będą kwotami odpowiednimi, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Wyrokowi w pkt I i II tj. dotyczącym zasądzenia alimentów na rzecz małoletnich Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności w oparciu o przepis art. 333 §1 pkt 1 k.p.c.,

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 102 k.p.c.